

സുഊദിയിലെ ഇരുശ്മുടിയ

തടവറയിൽ

സുഊദിയിലെ ഇരുശ്മുടിയ
തടവറയിൽ

തർജ്ജുമാ
അബൂ ഗസ്വ



ജിഹാദിന്റെ ഭൂമികയിൽ നിന്ന് തിരികെയെത്തിയ
ശേഷം സുഊദി അറബിയ്യിലെ തടവറയിൽ
മാസങ്ങളോളം കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടി വരികയും,
ഭരണകൂടത്തിന്റെ അതിക്രൂര മർദ്ദനങ്ങൾക്ക്
ഇരയാവുകയും ചെയ്യേണ്ടി വന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ
മാർഗത്തിലെ ഒരു മുജാഹിദ്, സുഊദി തടവറയിലെ
തന്റെ ദുരനുഭവത്തിന്റെ നേർസക്ഷ്യം
വിവരിക്കുന്നതാണ് ഇവിടെ.

വിശ്വസ്തരായ സഹോദരങ്ങളുടെ
സാക്ഷ്യപത്രത്തോടെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്തുത
സംഭവ കഥയുടെ മലയാള വിവർത്തനമാണിത്.

ഇസ്ലാമിന്റെ മേലങ്കിയണിഞ്ഞ, എന്നാൽ
ഇസ്ലാമുമായി പുലബന്ധം പോലുമില്ലാത്ത
തെമ്മാടികളായ ഒരു ഭരണകൂടത്തിന്റെ
ദുഷ്ചെയ്തികളും കൊടുംക്രൂരതകളും ഈ
വിവരണത്തിൽ നാം കാണുന്നു. അവരുടെ ഇസ്ലാം
പ്രകടനം വ്യാജമാണെന്നും, അവരുടെ
അവകാശവാദങ്ങൾ നുണയാണെന്നും ഇത് നമുക്ക്
വ്യക്തമാക്കി തരും.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

എങ്ങനെയാണ് ഇത് തുടങ്ങേണ്ടതെന്ന്, എന്റെ ജീവിതത്തിലെ മറക്കാനാവാത്ത ഒരു സംഭവകഥ എങ്ങനെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങണമെന്ന് ഇനിയും എനിക്കറിയില്ല. എന്നാൽ, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ കുടില ഭരണകൂടത്തെ കുറിച്ച് മാലോകരെ അറിയിക്കാൻ വേണ്ടി ആ സത്യം പറയുവാൻ ഞാൻ നിർബന്ധിതനായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്നിരുന്നാലും, എനിക്ക് സംഭവിച്ചതപ്പാടെ അതിന്റെ തീവ്രതയോട് കുടി വിവരിക്കാൻ ഏതൊരു ഭാഷയും അപര്യാപ്തമാണെന്ന വസ്തുത ഞാൻ ആദ്യമേ പറഞ്ഞുവെക്കട്ടെ .

അല്ലാഹുവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം
പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനും, മർദ്ദിത മുസ്ലിംകളുടെ
സഹായത്തിനും വേണ്ടി അഫ്ഗാനിസ്താനിലെ ജിഹാദിൽ
പങ്കെടുത്ത ശേഷം ഞാൻ നാട്ടിൽ
തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുകയായിരുന്നു.

സുഹ്റാദി അറബിയ്യയിലെ കിഴക്കൻ പ്രവിശ്യയായ അൽ
ഖുബാറിലെ എന്റെ സ്വന്തം വീട്ടിൽ കുടുംബത്തോടൊപ്പം
സുഖസുഷുപ്തിയിലായിരുന്നു അന്ന് ഞാൻ.

വീടിന്റെ മുൻവാതിലിൽ തുടരെത്തുടരെയുള്ള മുട്ടുകേട്ടാണ്
കുടുംബം ഉറക്കത്തിൽ നിന്ന് തെട്ടിയുണർന്നത്.
വാതിൽക്കലെ തുടരെത്തുടരെയുള്ള മുട്ടലിന്റെ രീതി
എല്ലാവരെയും പരിഭ്രാന്തരാക്കിയിരുന്നു.

വാതിൽ തുറക്കാൻ ചെന്നത് എന്റെ സഹോദരനാണ്.
അദ്ദേഹം വാതിൽ തുറന്നയുടനെ ചിലർ വീടിനകത്തേക്ക്
ഇറച്ചു കയറി. ഭയന്നു പോയ സഹോദരനെ കീഴ്പ്പെടുത്തി
ഭിത്തിയോട് ചേർത്ത് മുഖമമർത്തി നിർത്തി. എന്റെ മറ്റ്
കുടുംബാംഗങ്ങളെയും അവർ അങ്ങനെ തന്നെ ഭിത്തിയോട്
ചേർത്ത് മുഖം തിരിച്ച് നിർത്തി.

ഉറങ്ങുകയായിരുന്ന എന്നെ തട്ടിയെഴുന്നേൽപ്പിച്ചു. ഉറക്ക
വസ്ത്രത്തിൽ തന്നെ എന്നിവർ പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ടു വന്നു.
എന്നെയും ഭിത്തിയോട് ചേർത്ത് നിർത്തി. അവർ അസഭ്യം

പറയാൻ തുടങ്ങി.

"പുലയാടി മോനേ.... കള്ള നായേ..... എവിടെയാടാ നീ
ആയുധങ്ങൾ ഒളിപ്പിച്ച് വെച്ചിരിക്കുന്നത്?" അവരിൽ ആരോ
ചോദിച്ചു.

എന്റെ വീട്ടിൽ യാതൊരു തരത്തിലുമുള്ള ആയുധങ്ങൾ
ഇല്ലെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ വീട്ടുകാരുടെ മുന്നിൽ വെച്ച്
അവരെന്നെ മർദ്ദിക്കാൻ തുടങ്ങി. വീട്ടിലെ സാധന
സാമഗ്രികളെല്ലാം അവർ എടുത്ത് വലിച്ച് പുറത്തേക്കിട്ടു.
വീടപ്പാടെ പരതി ഉഴുതു മറിച്ചിട്ടു.

എന്നെ കൈയ്യാമം വെച്ച് വീടിന് പുറത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.
ഏതോ ഒരു വാഹനത്തിലേക്ക് കയറ്റി. പിന്നെ
രഹസ്യാന്വേഷണ വിഭാഗത്തിന്റെ ഹെഡ്ക്വാർട്ടേഴ്സിലേക്ക്
കൊണ്ടുപോയി.

ഹെഡ്ക്വാർട്ടേഴ്സിലെത്തിയതോടെ എന്നെ വാഹനത്തിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്ക് തള്ളി. പിന്നെ ഏതോ ഒരു മുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ വെച്ച് എന്റെ വസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം അഴിച്ചു മാറ്റി. അവരിൽ ചിലർ എന്റെ ഗുഹ്യഭാഗങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി പരിഹസിച്ച് ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

എന്നെ വിവസ്ത്രമാക്കി നിർത്തിയിരിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ അതെല്ലാം പരിശോധനാ നടപടി ക്രമത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നാണവർ പറഞ്ഞത്.

പിന്നീട് എന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ തിരികെ തന്നു മറ്റൊരു മുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ശീതീകരിച്ച ആ മുറിയിൽ ഏതാണ്ട് പതിനൊന്ന് മണിക്കൂറുകളോളം എന്നെയവർ നിർത്തി. തളർന്ന് ഉറക്കം തൂങ്ങിപ്പോയ എന്റെ മുഖത്തേറ്റ ശക്തമായ പ്രഹരമാണ് എന്നെ ഉണർത്തിയത്.

"കള്ള പട്ടീ.... ഉറങ്ങുന്നോടാ....? നിനക്കിത്ര തനേ്ടമോ....?" ഒരു അലർച്ചയായിരുന്നുവത്.

പിന്നെ അയാൾ എന്നെ പുലഭ്യം പറയാൻ തുടങ്ങി. എന്നെ സ്വവർഗ ഭോഗിയെന്ന് വിളിച്ചു. ഉമ്മയെയും പെങ്ങളെയും വ്യഭിചരിച്ചവനെന്ന് വിളിച്ചാക്ഷേപിച്ചു.

"നിങ്ങളങ്ങനെ പറയരുത്....." ഞാൻ അയാളോട് പറഞ്ഞു.

"ഇസ്ലാമികമായി അനുവദനീയമല്ലത്...." ഞാൻ അയാളെ ഉണർത്തി.

അതോടെ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന രണ്ട് കാവൽക്കാരോട് എന്നെ മർദ്ദിക്കാൻ അയാൾ ആംഗ്യം കാണിച്ചു. അവരിരുവരും ചേർന്ന് എന്നെ മർദ്ദിക്കാൻ തുടങ്ങി.

"നീ ഞങ്ങളെ ദീൻ പഠിപ്പിക്കണ്ടാ... നിന്നേക്കാൾ നന്നായി. ഞങ്ങൾക്കതറിയാം..." അയാൾ പരിഹസിച്ചു.

പിന്നീട് മൂന്ന് ഉദ്യോഗസ്ഥർ അങ്ങോട്ട് വന്നു. അഫദ് മുഹമ്മദ് ബആദി, നിദാ അൽ ഉതയ്ബി, സമീർ റാശിദ് അൽ ഖഹ്ത്യാനി എന്നിവരായിരുന്നു അവർ. അമേരിക്കയിൽ നിന്ന് ഉപരിപഠനം കഴിഞ്ഞവരായിരുന്നു അവരെല്ലാവരും. എന്റെ മുന്നിലെ കസേരകളിൽ അവരിരുന്നു.

"ചോദ്യം ചെയ്യലിന് പറ്റിയ കോലമൊന്നും ഇവന്റെ മുഖത്തില്ലല്ലോ.... ആകെ വിളറി വെളുത്തിരിക്കുന്നു. മുഖത്ത് ചോരച്ചുവ പോലുമില്ല..." ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

അതോടെ അജാനബാഹുവായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വന്ന് പലപ്രാവശ്യം എന്റെ മുഖത്തടിച്ചു. എത്രത്തോളമെന്നാൽ എന്റെ മുഖത്ത് ചോര പൊടിഞ്ഞു.

"മുജാഹിദാവാണ് എവിടെയാണ് നീ പഠിച്ചത്?" അവർ ചോദിച്ചു.

"അല്ലാഹുവിന്റെ കിതാബിൽ നിന്നും നബിയുടെ സുന്നതിൽ നിന്നും" ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"നൂണ...! പച്ചനൂണ....!! വലി അംറിനെ അനുസരിക്കരുതെന്നും ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രത്തോട് യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്നും കിതാബും സുന്നതും പറയുന്നില്ല" അവർ പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ ഒരു ഇസ്‌ലാമിക രാജ്യത്തോടും യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടില്ല" ഞാൻ അവരോട് പറഞ്ഞു.

"നീ മിണ്ടരുത്...! ഞങ്ങൾ പറയുന്നതങ്ങോട്ട് കേട്ടാൽ മാത്രം മതി" അവർ അട്ടഹസിച്ചു.

അടുത്ത ഒൻപത് മണിക്കൂറുകളിൽ അവരെന്നോട് നൂറായിരം ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അത്തരം ചോദ്യം ചെയ്യലുകൾക്കിടയിൽ അഹ്ഗാൻ മുജാഹിദീനിലെ ആദരണീയ പണ്ഡിതനും രക്തസാക്ഷിയുമായ ശയ്ഖ് അബ്ദുല്ലാഹ് അസ്സാമിന്റെ പേരും ഉയർന്നു വരികയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തെ കുറിച്ച് വളരെ നല്ലൊരു ചിത്രമാണല്ലോ സുഔദി ഭരണകൂടം നൽകിയിട്ടുള്ളതെന്ന് ഞാനവരോട് പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ അഫദ് മുഹമ്മദ് ബആദി പറഞ്ഞു, "അബ്ദുല്ലാഹ് അസ്സാമിനെ കുറിച്ച് ഞങ്ങൾക്കെല്ലാമറിയാം. താടിയും മീശയും മുളക്കാത്ത ആൺകുട്ടികളെ ജിഹാദിന്റെ പേരിൽ അഫ്ഗാനിസ്താനിലേക്ക് വിളിച്ചുവരുത്തി സ്വവർഗഭോഗത്തിന് ഉപയോഗിക്കുകയായിരുന്നു അയാളുടെ പണി"

"നിങ്ങളെന്തിനാണ് എന്നെ ഇങ്ങോട്ട് പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നത്?" സഹികെട്ട് ഒടുവിൽ ഞാനവരോട് ചോദിച്ചു. "എനിക്ക് പോകണം" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ ചോദിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു പോയത് പിന്നീടാണ്.

അവർ കാവൽക്കാരെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ കൽപ്പിച്ചു, "ഇവന് നല്ല സ്വഭാവം പഠിപ്പിച്ച് കൊടുക്ക്..."

അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥർ നിർത്താൻ പറയുവോളം അവരെന്നെ അതിക്രൂരമായി മർദ്ദിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു. ശേഷം അവരെന്നെ തൂക്കിയെടുത്ത് സെല്ലിലേക്കിട്ടു.

പിറ്റേ ദിവസം അവർ തിരികെ വന്നു.

"എന്തിനാണ് നീ ജിഹാദിന് പോയത്?" അവർ ചോദിച്ചു.

"മുസ്ലിംകളെ സഹായിക്കാനും കാഫിറുകൾക്ക് മേൽ അവർക്ക് വിജയം നേടിക്കൊടുക്കാനും" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"കള്ളം...! നിനക്ക് സുഹുദി ഭരണകൂടത്തെ

മറിച്ച് ടിന്നുമായിരുന്നു...." അവർ പറഞ്ഞു.

അവരുടെ ആരോപണം വസ്തുതാ വിരുദ്ധമാണെന്ന് ഞാൻ അവരോട് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

തുടർച്ചയായി ആറ് മണിക്കൂറുകളോളം അവരെന്നെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ആയുധങ്ങളും സ്പോടകവസ്തുക്കളും എവിടെയാണ് ഞാൻ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് അവർ ചോദിച്ചു. അങ്ങനെയൊന്നും എന്റെ പക്കലില്ലെന്ന് ഞാൻ അവരോട് പറഞ്ഞു.

അവർ പിന്നെയും ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്കൊന്നും അറിയില്ലെന്ന് ഞാൻ അവരോട് തീർത്ത് പറഞ്ഞു.

അടുത്ത അറിയിപ്പ് കിട്ടുവോളം എന്നെ മറ്റൊരു മുറിയിൽ കൊണ്ടുപോയി നിർത്താൻ അവർ കാവൽക്കാരോട് പറഞ്ഞു.

ഞാൻ കരുതിയത് ഏറിയാൽ ഒരു ദിവസം അങ്ങനെ നിർത്തുമെന്നാണ്. സമയത്ത് ആഹാരം കിട്ടുമെന്നും.

പക്ഷേ, അടുത്ത എട്ട് ദിവസങ്ങളോളം അവരെന്നെ ഒരേ നിലയിൽ നിർത്തി. അതിന്നിടയിൽ എനിക്ക് കൂടിക്കാൻ ഒരല്പം

വെള്ളം മാത്രമാണ് നൽകിയത്. വിശപ്പകറ്റാൻ ഭക്ഷണം തരികയോ, തളർന്നപ്പോൾ ഉറങ്ങാൻ അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല.

നിസ്കാരവേളയിൽ വിശ്രമിക്കുകയെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ സുദീർഘമായി സൂജൂദ് ചെയ്ത എന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥരിൽ ഒരാൾ തൊഴിച്ചു. തന്റെ ബുട്ടിട്ട കാൽ കൊണ്ട് സൂജൂദിലായിരുന്ന എന്റെ തല ഉയർത്തി. "ഇത്ര നീണ്ട സൂജൂദൊന്നും ചെയ്യണ്ടാ... എഴുന്നേൽക്കട്ടെ..." അയാൾ അസഭ്യം പറഞ്ഞു.

എട്ട് ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു.

മരിച്ച് പോവുകയാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിത്തുടങ്ങി. കഴിഞ്ഞ എട്ട് ദിവസങ്ങളിൽ ഒരു പോള കണ്ണടക്കുകയോ, എന്തെങ്കിലും കഴിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.

ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വന്ന് എന്നെ തട്ടിയുണർത്തി. അയാൾ എനിക്ക് കഴിയാൻ ഭക്ഷണവും കുടിയാൻ വെള്ളവും തന്നു.

"നോക്കൂ.... നിന്നെ ഞാൻ മരണത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുത്തിയത് നീ കണ്ടോ? ഇനിയെങ്കിലും നീ ഞങ്ങളോട് സത്യം പറയൂ. എവിടെയാണ് നീ ആയുധങ്ങളും സ്ഫോടകവസ്തുക്കളും ഒളിപ്പിച്ച് വെച്ചിരിക്കുന്നത്?" അയാൾ ചോദിച്ചു.

എന്റെ പക്കൽ ആയുധങ്ങളും സ്ഫോടകവസ്തുക്കളും ഇല്ലാതിരുന്നത് കൊണ്ട് ഞാൻ അയാളോട് പറഞ്ഞു, "എനിക്കറിയില്ല....! എന്റെ പക്കൽ ആയുധങ്ങളൊന്നും ഇല്ല"

"അതായത് ഇനിയും നീ മര്യാദ പഠിച്ചിട്ടില്ലെന്നർത്ഥം" അയാൾ ഗർജിച്ചു.

അവരെന്നെ മറ്റൊരു മുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. ഒരു

കസേരയിൽ ഇരുത്തി. വൈദ്യുതി കമ്പനികൾ എന്റെ കൈക്കാലുകളിൽ ഘടിപ്പിച്ചു. പിന്നെ മുപ്പത് വോൾട്ട് കറന്റ് കയറ്റി വിട്ടു. അതോടൊപ്പം ഞാൻ ഒളിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് അവർ ആരോപിക്കുന്ന ആയുധങ്ങളെ കുറിച്ചും അവരെന്നോട് ചോദിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

എനിക്ക് ഒരു മറുപടിയും പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ എന്നാലാവും വിധം ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് ചൊല്ലിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു.

എന്നിലേക്ക് കയറ്റി വിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കരന്റിന്റെ വോൾട്ടേജിന്റെ തോത് അവർ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. മുൻപിലെ യന്ത്രത്തിൽ അത് 30 വോൾട്ട്, 90 വോൾട്ട്, 120 വോൾട്ട് ഒക്കെയായി അധികരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരത് 150 വോൾട്ടിലേക്ക് വർദ്ധിപ്പിച്ചപ്പോഴേക്കും ഞാൻ അബോധാവസ്ഥയിലായി വീണ്ടും കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഒരു നാളിനപ്പുറമാണ് ഞാൻ ബോധാവസ്ഥയിലേക്ക് ഉണർന്നത്.

അവരെന്നെ വീണ്ടും പഴയ മുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. എന്റെ ദേഹത്ത് അവർ തണുത്ത വെള്ളം ഒഴിച്ചു. വീണ്ടും കരന്റ് തരാനുള്ള പരിപാടിയാണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി. ഞാൻ അവരോട് പറഞ്ഞു, "നിൽക്കൂ.... ആയുധങ്ങളും സ്പ്രേയറും വസ്തുക്കളുമൊക്കെ എവിടെയാണ് ഒളിപ്പിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയാം"

അതെവിടെയാണ് ഒളിപ്പിച്ച് വെച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് അവരെന്നോട് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ പറഞ്ഞു, "അതൊക്കെ അഫ്ഗാനിസ്താനിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ വന്നത്".

എന്റെ മറുപടി കേട്ടതോടെ അവരെന്നെ വീണ്ടും മർദ്ദിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിലേറെ ഉച്ചത്തിൽ അസഭ്യവും.

അടുത്ത രണ്ട് ദിവസങ്ങൾ അവരെനിക്ക് എന്തെങ്കിലും തിന്നുവാനോ കുറിക്കുവാനോ തന്നില്ല. പിന്നെ എപ്പോഴോ അവരെന്നോട് കഴിക്കാൻ വല്ലതും വേണമോയെന്ന് ചോദിച്ചു. അവശനായ ഞാൻ വേണമെന്ന് പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഏത് റസ്റ്റോറന്റിൽ നിന്നുള്ള ഭക്ഷണമാണ് വേണ്ടതെന്നായി അവർ.

"മാശാ അല്ലാഹ്...! നിങ്ങൾക്കിവിടെ 5 സ്റ്റാർ സേവനമുണ്ടല്ലേ?"
അല്ല പരിഹാസം കലർത്തി ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഞങ്ങൾക്കിവിടെ 10 സ്റ്റാർ സൗകര്യമുള്ളതും നീ കാണും"
അയാൾ പറഞ്ഞു. എന്നിട്ട് അത്യുച്ചത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ
തുടങ്ങി. അയാൾ അനാവശ്യമായി എന്താണിങ്ങനെ
ചിരിക്കുന്നതെന്നോർത്ത് ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു

അയാൾ എന്നെ മറ്റൊരു മുറിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.
എനിക്ക് എന്താക്കെയാണ് കഴിക്കാൻ വേണ്ടതെന്ന്
അയാൾ ചോദിച്ചു.

"ഹാർഡിസിൽ നിന്നൊരു ചീസ് ബർഗർ" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"പിന്നെ...?" അയാൾ ചോദിച്ചു.

"കുറച്ച് ഫ്രഞ്ച് ഫ്രൈസ്..." ഞാൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

"ഇനി വല്ലതും?" അയാൾ ചോദിച്ചു.

"പെപ്സി....?"

"വേറെ വല്ലതും...?" അയാൾ ചോദിച്ചു.

അത്രയും മതിയെന്നായി ഞാൻ.

"ഞങ്ങളുടെ വക ഒരു ആപ്പിൾ പൈ കൂടുമിയാലോ?"
അയാൾ ചോദിച്ചു.

"എങ്കിലും കൂടിയിരിക്കട്ടെ...." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"കുറച്ച് കാത്തിരിക്കൂ....." അതും പറഞ്ഞ് അയാൾ മുറി വിട്ട്
പുറത്തേക്ക് പോയി.

അല്ലെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞത് തടിമാടന്മാരായ നാലാളുകളുമായി അയാൾ തിരികെ വന്നു.

"ഇതാ നീ ചോദിച്ച ചീസ് ബർഗർ... ഇവർ നിനക്കുള്ളത് വിളമ്പി തരും, ഇൻശാ അല്ലാഹ്" അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ കസേരയിൽ ഒന്നുകൂടി അമർന്നിരുന്നു. മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചിരുന്ന എന്റെ കൈകളിൽ ഒരു വലിയ വടി കൊണ്ട് ചീസ് ബർഗർ എന്നയാൾ അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ ഇരുകൈകളും തിണർത്ത് നീലിക്കും വരെ അയാൾ തല്ലിച്ചതച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ചീസ് ബർഗർ നല്ലവണ്ണം തിന്നിപ്പോയെന്നായി അയാൾ. അതിന് മറുപടി പറയണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അസഹ്യമായ വേദന കാരണം ഞാൻ മിണ്ടിയില്ല.

പിന്നെ കൈകളിൽ മൂന്ന് വടികളുമായി ഫ്രഞ്ച് ഫ്രൈസ് എന്റെ അടുത്തേക്ക് വന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു, "ഈ മൂന്ന് വടികളും ഞാനിന്ന് തല്ലിയൊടിക്കും"

എന്റെ പിന്നിൽ വന്നു നിന്ന് അയാളെന്നെ പ്രഹരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അല്ലാഹുവിന്റെ അപാരമായ കാരുണ്യത്താൽ ആ മൂന്ന് വടികളും വേഗം തന്നെ പൊട്ടിപ്പോയി. അയാൾ അതുകൊണ്ട് എന്നെ എത്ര നേരം അടിച്ചുവെന്ന് എനിക്കൊർമ്മയില്ല. ആദ്യത്തെ മൂന്നടികിട്ടിയ ശേഷം പിന്നീടുള്ള അടികൾക്കൊന്നും എനിക്ക് വേദനയനുഭവപ്പെട്ടില്ല.

അതിന് ശേഷം പെപ്സിയുടെ ഊഴമായിരുന്നു. പിന്നെ ആപ്പിൾ പൈയുടെയും.

അവരെന്നെ മേശപ്പുറത്ത് കിടത്തി. കുറുകിയതും തടിച്ചതുമായ മരത്തടികളിൽ കയർ ബന്ധിച്ച 'ഫലകാഹു'മായി അവരെന്റെ അടുത്ത് വന്നു. അതിന്റെ കയറിൽ എന്റെ കാലുകൾ കടത്തി. കണങ്കാലുകളിൽ അത് ചുറ്റി. എന്റെ കാലുകൾ കയറിൽ കുരുങ്ങി അമർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോരുത്തരും മരത്തടിയുടെ അറ്റങ്ങളിൽ പിടിച്ച് ഉയർത്താൻ തുടങ്ങി. എന്റെ കാലുകൾ വായുവിൽ ഉയർന്നു നിന്നു.

പിന്നെ മറ്റൊരാൾ കൂടി അങ്ങോട്ട് വന്നു. അയാളുടെ കൈയിൽ നീളമുള്ള ഒരു വടിയുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ കാലിന്റെ ഉള്ളടിയിൽ ചോര പൊടിയുവോളം അയാളെന്നെ പൊതിരെ തല്ലി. എന്റെ കാൽവള്ള മുറിഞ്ഞു കീറിപ്പിളർന്നു.

ഒരാഴ്ചയോളം സ്വന്തം കാലിൽ എഴുന്നേറ്റ് നിൽക്കാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. അവരുടെ ക്രൂരമർദ്ദനം നിർത്തണമെന്ന് ഞാനവരോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചുവെങ്കിലും അവരത് ചെവിക്കൊണ്ടില്ല. അവരുടെ മർദ്ദനം തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. നാല് മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞ് അവർ തല്പ് നിർത്തി മുറി വിട്ടുപോയി.

പിന്നെ കുറെ കഴിഞ്ഞ് അവരിൽ പെട്ട ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ

തിരികെ വന്നു. കഴിക്കാൻ വല്ലതും വേണമോയെന്ന് എന്നോട് അയാൾ ചോദിച്ചു. ഒന്നും വേണ്ടെന്നും, വയർ നിറഞ്ഞുവെന്നും ഞാൻ അയാളോട് പറഞ്ഞു.

ഭക്ഷണത്തിന് ശേഷം വല്ല കോളയോ ഡെസേർട്ടോ വേണമെങ്കിൽ കൊണ്ട് വരാമെന്നായി അയാൾ.

വർദ്ധിത വീര്യത്തോടെയും ദേഷ്യത്തോടെയും ഞാൻ അയാളെ നോക്കി പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. "ഇറങ്ങി പോടാ കാഫിറേ.... കള്ളപ്പട്ടീ.... ദജ്ജാലേ.... അമേരിക്കൻ പിണിയാളേ.... ഇസ്റായേലിന്റെ ആസനംതാങ്ങീ.... കുരിശു പൂജാരി...."

അതുകേട്ട അയാൾ രണ്ട് വട്ടം കൈകൊട്ടി വിളിച്ചു.

കൈയ്യിൽ ഓരോ ചില്ല കൂടുകളുമായി മൂന്ന് പേർ അങ്ങോട്ട് വന്നു. ഓരോ ചില്ല കൂടുകളിലും പാമ്പുകളാണെന്ന് ഞാൻ ഞെട്ടലോടെ കണ്ടു.

"ഇതിനെയൊക്കെ നിന്റെയടുത്ത് തുറന്നിട്ടിട്ട് ഞങ്ങളങ്ങ് പോകട്ടേ..? ഞാൻ കാഫിറല്ലേ?... അല്ലേ? ഞാൻ പട്ടിയാണല്ലേ? ഇവയൊക്കെ ഇവിടെയിട്ടിട്ട് കുറച്ച് തേളുകകളെയും കൂടി കൊണ്ട് വാ..." അയാൾ അട്ടഹസിച്ചു.

ആ കണ്ണാടിക്കൂട്ടിലുള്ള ഒരു പാമ്പിന് എന്റെ കൈവണ്ണ വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. മറ്റൊന്ന് മുർഖൻ പാമ്പായിരുന്നു.

"ഇതൊക്കെ നിനക്ക് കളിച്ച് രസിക്കാനുള്ളതാണ്" അയാൾ പറഞ്ഞു.

ചിപ്ലൂ കൂട് തുറന്ന് പാമ്പുകളെ പുറത്തേക്കിറക്കാൻ അയാൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകി.

ഞാൻ വല്ലാതെ ഭയന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ അയാളെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞു.

"നിൽക്കൂ.... ഞാനെല്ലാം പറയാം. ഞാനൊന്നും ഒളിച്ചുവെക്കില്ല. എല്ലാം പറയാം. ഈ പാമ്പുകളെ നിങ്ങളെടുത്ത് മാറ്റൂ...." ഞാൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അപേക്ഷിച്ചു.

ഉദ്യോഗസ്ഥന് വലിയ സന്തോഷമായി. അയാളെന്റെ തലയും താടിയും മുദ്രുവായി തടവി.

അയാൾ പറഞ്ഞു, "മാശാ അല്ലാഹ്... നീ ഇപ്പോൾ നല്ല കുട്ടിയായിട്ടുണ്ട്. മര്യാദക്കയൊക്കെ പഠിച്ചു...."

എന്റെ കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ തുടർന്നു, "കരയല്ലേ. എന്റെ പൊന്നു മോനേ.... ഞാൻ നിന്റെ ഉപ്പയെപ്പോലെയല്ലേ....?" ഈ മനുഷ്യനോടുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ അധൃതിയിലും ക്ഷമയിലും ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

അവരെന്റെ കൈയ്യാമം അഴിച്ചു മാറ്റി. എനിക്ക് നടക്കാനാവില്ലെന്ന് ഞാൻ അവരോട് പറഞ്ഞു.

ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പറഞ്ഞു, "വിഷമിക്കണ്ട... നിന്നെ സേവിക്കാനാണല്ലോ ഞങ്ങളൊക്കെ ഇവിടെയുള്ളത്."

ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന മുറിയിലേക്ക് എന്നെ താങ്ങിയെടുത്ത് കൊണ്ടുപോകാൻ അയാൾ ഇതര ഉദ്യോഗസ്ഥർക്ക് നിർദ്ദേശം കൊടുത്തു.

മാനസികമായി ഞാൻ അപ്പാടെ തളർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സഹോദരങ്ങളെ കുറിച്ച് ഞാനവർക്ക് വിവരങ്ങൾ നൽകി, എന്നാൽ എല്ലാം പറഞ്ഞതുമില്ല. മാനസികമായി തകർന്ന് തരിപ്പണമാകുന്നത് വരെ ഞാനവരോട് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലെന്ന സത്യം നന്നായറിയുന്നവൻ അല്ലാഹുവാണ്. അന്ത്യനാളിൽ എനിക്ക് പൊറുത്തു തരണമേയെന്ന് ഞാൻ അല്ലാഹുവോട് യാചിക്കുന്നു.

പിന്നീട് അവരെന്നെ ജയിലിലെ ആശുപത്രിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. എന്റെ പരിക്കേറ്റ കണ്ണും, പുറവും കാല്പാദങ്ങളും, ഷോക്ക് കാരണം പരിക്കേറ്റ ഹൃദയവും അവർ പരിശോധിച്ചു. ആ ആശുപത്രിയിൽ ഞാൻ ആറ് ദിവസങ്ങളോളം കിടന്നു.

ആ മാനസിക പീഡനത്തിന് ശേഷം പിന്നീട് എനിക്ക് ശാരീരിക മർദ്ദനങ്ങൾ ഏൽക്കേണ്ടി വന്നില്ല. അതുവരെ അവർ വലിയ ശബ്ദത്തിൽ പാട്ടുകൾ വെക്കുകയും, സങ്കൽപ്പിക്കാൻ പോലുമാകാത്ത വിധം അസഭ്യം പറയുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

പിന്നീട്, ആശുപത്രിയിൽ നിന്നവർ എന്നെ സാധാരണ സെല്ലിലേക്ക് മാറ്റി. അവിടെ മൂന്ന് മുജാഹിദീൻ സഹോദരന്മാർക്കൊപ്പം ഞാൻ ചേർന്നു.

അവരോടൊപ്പം എത്തിച്ചേർന്ന ശേഷം മാത്രമാണ്, അവരെയൊക്കെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ ചെറിയ തരത്തിലുള്ള മർദ്ദന മുറകൾക്ക് മാത്രമാണ് ഞാൻ ഇരയായെതെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞത്.

അതിലൊരു സഹോദരനെ മൃതദേഹങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന ഫ്രീസറിൽ രണ്ട് ദിവസത്തോളം അവർ പൂട്ടിയിട്ടു. ഒന്ന് പുറത്തിറങ്ങാൻ വേണ്ടി അതിന്റെ ഇരുമ്പ് വാതിലിൽ തട്ടി അദ്ദേഹം കരഞ്ഞ് നിലവിളിച്ചു.

രണ്ട് ദിവസങ്ങൾക്ക് ശേഷം പുറത്തെടുക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം മാനസികമായി അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. താൻ ചെയ്തതെല്ലാം അദ്ദേഹം പോലീസിനോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു. അന്നു മുതൽക്ക് അദ്ദേഹത്തിന് തുടരുന്ന നെഞ്ച് ഇൻഫെക്ഷനാണ്.

മറ്റൊരു സഹോദരനെ ചൂട് നിറഞ്ഞ മുറിയിലാണ് പാർപ്പിച്ചത്. ഉപ്പ് ഭക്ഷണം നൽകി. പിന്നെ മൂന്നു ദിവസത്തേക്ക് കഴിക്കാനോ കുടിക്കാനോ ഒന്നും നൽകിയതുമില്ല. അതുകഴിഞ്ഞ് കുടിവെള്ളം വേണമോ എന്ന് ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായ വരണ്ടുണങ്ങി പോയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് സംസാരിക്കാൻ പോലും ആകുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ തനിക്ക് വെള്ളം വേണമെന്ന് ആംഗ്യം കാണിച്ചുകൊണ്ട് ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ഏറ്റവും പുതിയ മിനറൽ വാട്ടർ തന്നെ അവർ അദ്ദേഹത്തിന് കുടിക്കാൻ നൽകി. മനം നിറയുവോളം കുടിക്കാൻ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. വെള്ളം കുടിച്ച് കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മൂത്രമൊഴിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നിത്തുടങ്ങി. തനിക്ക് മൂത്രമൊഴിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അവരദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകൾ പിന്നിലേക്ക് വലിച്ചു കെട്ടി. ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടിയുടുപ്പ് അഴിച്ചു. ഗുഹ്യഭാഗത്ത് കറുത്ത ടേപ്പ് മുറുക്കിയൊട്ടിച്ചു. എന്നിട്ട് അവർ കൂട്ടം ചേർന്നിരുന്നു പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

"പോടാ.... ഇനി പോയി നീ മൂത്രമൊഴിച്ചോ...." അവർ പരിഹസിച്ചു.

മണിക്കൂറുകൾ കടന്നുപോയി. അസ്വസ്ഥനായി അദ്ദേഹം അലറി വിളിച്ചു. കാവൽക്കാർ അതൊന്നും കേട്ടില്ലെന്ന ഭാവത്തിലായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, "നിങ്ങൾ ഒരു വെള്ളക്കടലാസ് എനിക്ക് തരു. ഞാൻ അതിൽ ഒപ്പിട്ടു തരാം. എന്റെ പേരിൽ എന്തു കുറ്റം വേണമെങ്കിലും എന്റെ മൊഴിയായി നിങ്ങൾ അതിൽ എഴുതിച്ചേർത്തു കൊള്ളുക. ഞാനാണ് അൻവർ സാദത്തിനെ കൊന്നത്.... ഞാനാണ് ഫയ്സൽ രാജാവിനെ വധിച്ചത്.... അതേ ഞാൻ തന്നെയാണ് ജോൺ എഫ്. കെന്നടിയെ വെടിവെച്ച് കൊന്നത്...."

അദ്ദേഹം ഭ്രാന്തനായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തനിക്കാവും വിധം പറയാനുള്ളതൊക്കെ അവരോട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു. അവർ ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ മൂത്രമൊഴിക്കാൻ അവരനുവദിച്ചു.

ഒരു ദിവസം മുഖത്ത് നിറഞ്ഞ പ്രസാദവും മനോഹരമായ പുഞ്ചിരിയുമായാണ് അവരിൽ ഒരു സഹോദരൻ മൂന്നാം മുറ കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചുവന്നത്. എന്താണ് ഇത്ര സന്തോഷിക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളെന്ന് ആശ്ചര്യത്തോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു. വളരെ സന്തോഷത്തോടെയും ആവേശത്തോടെയുമാണ് അദ്ദേഹം ഞങ്ങളോട് സംസാരിച്ചത്. സുഹൃദി ഭരണകൂടം അമേരിക്കൻ ഭരണകൂടവുമായി സഹകരിക്കുന്നതിന്റെ വ്യക്തമായ തെളിവ് താൻ കണ്ടതായി അദ്ദേഹം ഞങ്ങളോട് പറഞ്ഞു. തന്നെ

ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന അമേരിക്കൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ തിരിച്ചറിയൽ കാർഡ് തനിക്ക് കാണാൻ അവസരമുണ്ടായെന്നും, അതിൽ എഫ് ബി ഐ സൗദി അറേബ്യ ബ്രാഞ്ച് എന്ന് എഴുതിയിരുന്നതായും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അൽ ഖുബാറിൽ എഫ് ബി ഐ ക്ക് സ്വന്തമായ ഓഫീസ് ഉണ്ടെന്നുകൂടി പിന്നീട് ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞു.

വീണ്ടും രണ്ടുമാസം 10 ദിവസവും കൂടി ഞാൻ ജയിലിൽ തന്നെയായിരുന്നു.

അതിനിടയിൽ ഒരു ദിവസം അബ്ദുൾറഹീം അശ്ശരീഫ് എന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വന്ന് ഒരു സഹോദരനെ പുലഭ്യം പറഞ്ഞു. "വേശ്യയുടെ മോനെ... ഉമ്മയെ വ്യഭിചരിക്കുന്നുവനേ..."

താങ്കൾ അല്ലാഹുവെ സൂക്ഷിക്കുകയെന്ന് ആ സഹോദരൻ അയാളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

"നീ എന്നെ എന്റെ റബ്ബിനെ കുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കേണ്ട. നിന്നെക്കാൾ നന്നായി എനിക്ക് എന്റെ റബ്ബിനെ അറിയാം. നിന്റെ റബ്ബിനും നിന്റെ ദീനിനും നാശം.." അയാൾ ആക്രോശിച്ചു.

ഒരിക്കൽ ഇതേ ഉദ്യോഗസ്ഥരോട് ഞാൻ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു "നിങ്ങൾ എന്തിനാണ് എന്നെയിങ്ങനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നത്? നമ്മൾ ഇരുവരും ഖുറയ്ശികളല്ലേ?"

അയാൾ പറഞ്ഞു, "അതെ... ! പക്ഷേ നീ മുഹമ്മദിന്റെ വംശത്തിലും, ഞാൻ അബൂജഹ്ലിന്റെ വംശത്തിലുമാണ് പിറന്നത്"

അല്ലാഹുവാണ്...! എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ ദിനരാത്രങ്ങളായിരുന്നു അതെന്ന് പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ ഒരുപക്ഷേ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. ഇബ്നു തയ്മിയ്യയുടെ വാക്കുകൾ ഓർത്തുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ രാവുകളിൽ ദീർഘമായി നിസ്കരിക്കുകയും, പകലുകളിൽ നോമ്പനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞല്ലോ, "എന്റെ ശത്രുക്കൾക്ക് എന്നെ എന്തു ചെയ്യാനാകും? എന്റെ സ്വർഗ്ഗം എന്റെ നെഞ്ചകത്താണ്. ഞാനുള്ളിടത്തെല്ലാം അതുണ്ട്. അവരെന്നെ വധിച്ചാൽ അതെനിക്ക് രക്തസാക്ഷിത്വമാണ്. അവരെന്നെ തുറങ്കിലടച്ചാൽ അതെനിക്ക് അല്ലാഹുവുമായി തനിച്ചിരിക്കാനുള്ള ഒഴിയിടമാണ്. അവരെന്നെ നാടുകടത്തിയാൽ അതെനിക്ക് ദേശാന്തര യാത്രയാണ്"

തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ചോരകൊണ്ട് ഈ വാക്കുകൾ തടവറയിലെ ചുമരുകളിൽ കുറിച്ചിട്ട ചില സഹോദരങ്ങളുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ മാർഗത്തെയും ഞങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളെയും കുറിക്കുന്ന ചില മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ ദൃഢതയോടെ ഇടമുറിയാതെ ഞങ്ങൾ സ്ഥിരമായി തടവറയിൽ ഇവ്വിധത്തിൽ മുഴുകുമായിരുന്നു.

لا اله الا الله محمد رسول الله
 عليها نحيا وعليها نموت
 و في سبيلها نجاهد وعليها نلقى الله

അല്ലാഹു അല്ലാതെ ഒരാധ്യനും ഇല്ല, മുഹമ്മദ് അവന്റെ ദൂതനാണ്. അതിലാണ് ഞങ്ങൾ ജീവിക്കുന്നത്, അതിലാണ് ഞങ്ങളുടെ മരണവും. ആ മാർഗത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ ജിഹാദ് ചെയ്യുന്നത്, അതിലാണ് ഞങ്ങൾ അല്ലാഹുവെ കണ്ടുമുട്ടുന്നത്.

ഓരോ സെല്ലുകളിലുമുള്ള സഹോദരങ്ങൾ അത്യുച്ചത്തിൽ ആ മൂദ്രാവാക്യം മുഴക്കുമായിരുന്നു. ഓരോ ശബ്ദത്തിനും മുകളിൽ മറ്റൊരു മുഴക്കമുള്ള ശബ്ദമായി അത് മാറുമായിരുന്നു. ആ മൂദ്രാവാക്യങ്ങൾ അസഹ്യമായതിനാൽ കാവൽക്കാർ വാതിലുകളിൽ ചവിട്ടുകയും വായമൂടാൻ കൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. "അല്ലാഹു നിങ്ങളുടെ നാവരിയട്ടെ.... അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ ബുട്ടുകൾ കൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ വായ നിറക്കും"

അവരുടെ അലർച്ചകളും കല്പനകളും ഞങ്ങൾ തെല്ലും വകവെച്ചില്ല. ഞങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ മൂദ്രാവാക്യങ്ങൾ വിളിച്ചു. അല്ലാഹു അക്ബർ എന്ന് അത്യുച്ചത്തിൽ ഞങ്ങൾ വിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഞങ്ങളെ ശുദ്ധീകരിക്കാനുള്ള ഒരു പരീക്ഷണമാണ് ജയിലെന്ന് ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ കഴുകി കളയുവാനും ഈമാൻ ദൃഢപ്പെടുത്തുവാനുമുള്ള പരീക്ഷണങ്ങൾ...!

ഈ പാതയിൽ ഞങ്ങളല്ലല്ലോ ആദ്യക്കാർ.... നമ്മുടെ നബി

എന്തൊക്കെ സഹിച്ചിട്ടുണ്ട്..?! ബിലാൽ, യാസർ, ഖബ്ബാബ്,
അബൂ ദർ ഒക്കെ ഞങ്ങൾക്കും മുമ്പ് ഇതൊക്കെ
നേരിട്ടവരാണ്... അനുഭവിച്ചവരാണ്.

ഇവരുടെ ഈ മർദ്ദനങ്ങളും ദണ്ഡനങ്ങളും അല്ലാഹുവോടുള്ള
ഈമാനോട് ചേരുകയും, അതിനെ പുഷ്പീകരിക്കുകയും
ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അത് അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുള്ള
അനുഗ്രഹമാണെന്നും, ഒരു ദുരന്തമല്ലെന്നും ഞങ്ങൾ ഉറച്ചു
വിശ്വസിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ നാവുകളും ശബ്ദങ്ങളും അല്ലാഹുവെ
സ്മരിക്കുന്നതിലും ഖുർആൻ പാരായണങ്ങളിലും
വ്യാപൃതമായിരുന്നു. ആ ശബ്ദങ്ങൾ നാളെ മർദ്ദനകർക്കും
ശത്രുക്കൾക്കുമെതിരെയുള്ള യുദ്ധവും ആയുധവുമായി
മാറുമെന്നും ഞങ്ങൾക്കുറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആക്രമി അക്രമം
അധികരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവരുടെ അന്ത്യം
ആസന്നമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും ഞങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു.
കാരണം, അല്ലാഹു താൽക്കാലിക വിളംബമേകാറുണ്ട്. പക്ഷേ
അവഗണിക്കുകയോ ഉപേക്ഷിക്കുകയോയില്ല.

ചില ഇടപെടലുകൾക്കും മധ്യസ്ഥനീക്കങ്ങൾക്കും ശേഷം ആ തടവറയും ആ നാടും തന്നെ വിടാൻ അല്ലാഹു എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അൽഹംദുലില്ലാഹ്.....!

ഇപ്പോൾ ഇസ്‌ലാമിക ലോകത്തെ എല്ലാ മുസ്‌ലിംകൾക്കും വേണ്ടിയാണ് ഞാനിത് എഴുതുന്നത്. ആ മുർത്ദ് ഭരണകൂടത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ മുഖം ജനങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വ്യാജവും നുണയുമാണ് ആ ഭരണകൂടം. ഇസ്‌ലാമിന്റെ വേഷം കെട്ടുകയും ആദരിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് അഭിനയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു അവർ. സത്യത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിന് അതിലൊരു ഇടവുമില്ല.

ഈ ഭരണകൂടത്തെ പ്രതിരോധിക്കുവാൻ വേണ്ടി സലഫികൾ എന്ന് സ്വയം വിളിക്കുന്നവർ പറയുന്നത് ഇത് തൗഹീദിന്റെ അഖീദയിൽ സ്ഥാപിതമായ പവിത്രമായ ഭരണകൂടമാണെന്നാണ്. എന്നാൽ അവരും, അവരുടെ സൈന്യവും തൗഹീദിന്റെ വചനങ്ങൾ ഉയർത്തുന്ന ഓരോ മുസ്‌ലിമിനെയും മർദ്ദിക്കുകയും ഇല്ലാതാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.